

מאות לפולשים!

אבל השילטונות אינם מסוגלים לכך. כי אין כיבוש חכם. כיבוש והוכחה הם דבר והיפוכו.

אהבותיה

של שלומית

הפלא הגדול אכן התרחש. הפקעת הזהובה, שבה התחבא הגולם שהיה פעם שלמה, תולעתה-המשי, נפתחה. פרפר לבן יצא לאוויר העולם.

עדיין לא התרגלתי לפלא הזה. ביצה צהובה הופכת תולעת יפהפיה, לבנה-חומה — מילא. אנתנו יודעים שכל מיני דברים שונים ומשונים יוצאים מביצים ומביציות. אנתנו למשל.

אבל כאשר התולעת הזאת הופכת לגולם נסתר, בתוך פקעת שהיא טווה לעצמה בעודה תולעת — זה כבר די מוזר. הרי הגולם הוא יצור השונה לגמרי מן התולעת. ועכשיו — כאשר הגולם הופך לפרפר, שהוא שוב שונה לחלוטין — זה מוזר מאד-מאד. איך מסבירים זאת יורשיו של דארווין, על פי תורת ההישרדות? ובצד השני של המיתר, איך מסבירים זאת חסידיו של הקדוש ברוך-הוא? האם התחשק לו לאל, ביום של שיעמום, להמציא משהו לגמרי שונה ומקורי?

ציפינו במשך ימים ארוכים להופעתו של שלמה, במהדורתו החדשה. בכל בוקר, כשאך פקחנו את עינינו, מיהרנו אל הקופסא והבטנו בפקעת מבעד לזכוכית המגב דלת. שלמה התממה. "הוא מפגר," אמרה רחל בנימה של סלחנות.

דאגנו לו מראש לחברה. רחל הביאה מהכיתה שלה שלוש פרפרים, בני דורו של שלמה. שהקדימו אותו.

(זהו סיפור עצוב. הוא מזכיר את הדראמות הגדולות של הספרות האנושית. בקופסה שבכיתה היו עשרים פקעות, והופעת הפרפרים מילאה את לבות הילדים בכיתה א' בחדרוה. אך בבוקר אחד נאחזו הילדים פלצות. לעיניהם הנדהמות התגלה מחזה-אימים: שבט של נמלים גילה את הפרפרים הטריים, שאינם יודעים לעוף, ואכלו אותם בעודם בחיים. רק שלושה שרדו, כאשר התגלה הפשע: שתי נקבות וזכר. את אלה הביאה רחל הביתה, כדי לשמש חברה לשלמה בהופיעו מחדש.)

בוקר אחד קמנו. והנה היה שלמה לפרפר. הוא יצא בלילה מן הפקעת.

כעבור שעה קלה ניגש שלמה למלאכה אשר למענה קיימים הפרפרים: מלאכת-האהבה. הפרפרים אינם אוכלים, אינם שותים, ונדמה לי שגם אינם ישנים. יש להם רק כמה ימי-חיים, וכל שניה מהם מוקדשת לאהבה, על פי המיצוה פרוורבו.

הבטנו בו בזכוכית-המגדלת, כווג הורים מאושרים, ומשאו היה מזור.

האם — — — לא, זה לא יכול להיות — — — אבל כן — — —

לא היה ספק. שלמה בחר לו, כבבחייר-ליבו, דווקא בגבר שבחבורה.

האם יכול להיות שהוא — — — לא, באמת. הרי זה — — — אבל אין ספק, זה — — —

ואז התגלתה האמת המדהימה. שלמה הפרפר אינו

כל המדינות. מבחינה זו אין, כנראה, הבדל בין אמריקאים וסובייטים. בריטים ולאטינו-אמריקאים, ערבים ויהודים. אין הבדל בין סדאם חוסיין ואריאל שרון, בין מרגרט תאצ'ר ומנחם בגין (ראשיה-הממשלה, לא ראשיה-המחלחלת). בנקודה קטנה ומכרעת זו הם טועים כולם, תמיד.

הסבוד הבלתי-אבוד

של אחמד סמארה

"הכוח עובר וחולף, והכבוד נשאר," אמר אחמד סמארה, מורה צעיר במג'יד-אל-שאמס. "הנה, היום אני צעיר. יש לי כוח, אבל מחר אהיה זקן, ולא יהיה לי כוח. מה יישאר לי? רק הכבוד!"

בפסוק הזה טמון מסר כפול. הדרוזים לוחמים, קודם כל, על כבודם. וכדאי לישראלים לזכור כי הכוח הוא בן-חלוף.

אחמד סמארה הוא צעיר יפהתואר, מורה-תיכון, חניך אוניברסיטה ישראלית.

עמדנו בשולי הכפר, לרגלי החרמון. למרגלותינו השתרע נוף מרהיב, ובו גדר הגבול, "כביש המערכת", מיבנים לבנים של האו"ם, מיגדלי-תצפית, מיתקנים טוריים, מוצבי צה"ל, אוויר משכר, ריחות של בושם מן השדות והמטעים. שדה-הקרב במלחמה המיוחדת-במינה שבין ישראל וביין שלושה כפרים דרוזיים, שבה ידם של הדרוזים היא על העליונה מכל הבחינות.

הדרוזים יכולים להתגאות בעמידתם, והם אכן מתגאים

בשקט. באותה תכונה שזאב ז'בוטינסקי קרא לה "הדר". יש להם הדר בשפע, ואילו להיות ישראלי בצפון רמת הגולן — אין זה כיום מקור לגאווה רבה.

הטלוויזיה מכניסה את המאורעות לבתינו, אבל ה"טלוויזיה מזויפת בחוסר-בריירה. היא הכניסה לטרק לינינו את פניהם של דור זים קודרים, וזעמים, חתור מיפנים, ואילו אני נתקלתי במג'יד-אל-שאמס בפנים מחייכות של בחורי-חמד, רובם תכולי-עיניים, הדובים רים עברית רהוטה, אילו נתקלתי בהם פתאום-אביב הייתי בטוח שהם יהודים — ורובם גם אשכנזים.

במשך 15 שנים היו דרוזים אלה ידידי ישראל. הם עבדו בישראל, למדו עברית, השתלבו במערכות שונות באוניברסיטות, בחרושת, במינהל, ולפתע — מלחמה. כל זה ביגלל החלטה מטופשת אחת של מישהו, שהתעורר בוקר אחד וחשב שאפשר לספח שטחים, תוך התעלמות מן האדם. 30 אלף בני-אדם מלמדים אותו עתה לקח שלא יסולא בפז — אם הוא מסוגל בכלל לקלוט לקח כזה.

אין אלימות ברמת-הגולן, ומעולם לא היתה. הטרור הוא נישקם של החלשים, ואילו הדרוזים האלה הם חזקים. החברה הקטנה שלהם עומדת מלוכדת, מלבד קומץ זעיר של בוגדים, פחות מאחוז אחד, שהשילטון הישראלי מנסה לטפח ולגפח את כוחם. בשעה ששוחחנו במרכז הכפר, והצעירים שרו במעגל שירים לאומיים, דרוזיים-סוריים, נערכה בקצה הכפר חתונה של אחד הקווילינגים. אנשיו ירו באוויר כמטרופים, צרורות של תת-מיקלעים, כאילו פרצה מלחמה. הדרוזים צחקו. הם ידעו כי לחתונתו של האיש המוחרם והמנודה לא באו אף שכניו. לעומת זאת הובאו לשם שוטרים בלבוש אורחי וכמה קווילינגים מהכפרים הסמוכים, כדי לעורר רושם שיש קהל.

ישבתי עם הצעירים בחדר-האורחים של אחד מהם. על הקיר תלוי תצלומו של אחיו, סגן-אלוף בצבא הסורי. שאלתי מי מן הנוכחים היה בכלא. כימעט כולם הרימו את ידיהם. אחד מהם הגיע לשיא: 11 פעמים. האשמה, בדרך כלל: הסתה.

יש בפייהם הרבה תלונות, הרבה האשמות. אך הם גם מציניים כי רבים מן החיילים אמרו להם, בשיות פרטיות, שהם מתביישים בתפקיד שהם ממלאים שם, והם מוכיחים את שמו של מפקד אחד, איש-מלחמה ידוע, שהתנהג אליהם יפה, עד כמה שיכול היה.

הסיפור כולו טמון במחזה המתגלה מחוץ לבית. במרד הגיבעה עומדות בין העצים כמה נשים זקנות. על הגיבעה ממול, במרחק של כמאתיים מטר, מעבר ל"גבול", עומדים כמה זקנים אחרים, וקוראים להן ברמקול. הזקנים הם אחים, בני-דוד, לפעמים אבא ואמא. הגדר חוצה ביניהם.

הדרוזים בכפרים אלה אינם רוצים להיקרע ממישפחתי תיהם, מן הארץ שעימה הם מזדהים, מן היעם שהם חשים שהם שייכים אליו. הם אורחי סוריה, ערבים לפי חטיית כותם הלאומית ("קאומית", בערבית) ודרוזים על פי דתם. אין הם לוחמים בישראל, ואין הם מורדים בשילטון. הם רוצים כי יכבדו את זהותם, את שייכותם, ובעיקר: כי יכבדו את כבודם.

במעט שכל רוצון טוב אפשר היה להשיג הסדר,

אין הם לומדים לעולם. סדאם חוסיין ידע שוהי ההודמנות הגדולה. באיראן שלטו מטורפיו של האיית-אללה, הצבא האיראני המפואר נשבר לרסיסים. טייסי חיל-האוויר ישבו בתאי הנוגזים למות, ונאמר כי רובם כבר הוצאו להורג. הנשק האמריקאי המתוחכם נרסק במחסנים. איראן היתה חסרת-אונים.

הוא נתן את האות להתקיף. האם הוא טעה? לא. המידע שבידו היה נכון בעיקרו. חסר בו רק פריט קטן, ששום שרות-ביון אינו יכול לספקו. זהו הפריט הנשכח תמיד, בחשבונותיהם של כל הפולשים בכל הדורות.

היטלר שכח זאת, כאשר פלש לברית-המועצות. נפוליון שכח זאת לפניו. הרוסים שכחו זאת כשפלשו לפינלנד. האמריקאים שכחו זאת כאשר התערבו במלחמה מקומית קטנה בוויאטנאם. הערבים שכחו זאת ב-1948. ישראל שוכחת זאת עתה בגדה המערבית, ברצועה וברמת-הגולן.

פריט קטן האומר: עם הלוחם על אדמתו, על מולדתו, משבש את כל החישובים הצבאיים הקרים. אפשר לחשב ואגדות, תוחכים, מטוסים, רמת-האימונים. מערכת הלחי גיטיקה. דברים חשובים מאוד על שולחן-התיכונן של המטכ"ל. עד שבו איכר קטן אחד, המגן על נחלתו, בקילשון, והבניין מתמוטט כבית-קלפים.

היטלר סבר כי הוא פולש לאימפריה קומוניסטית רקובה, והסתבר לו שהוא פלש לאמארוסיה. "הצבא האדום" חדל להיות אדום, להלכה ולמעשה. האינטרנציונל בוטל. לנין ומארסך ואנגלס נזרקו מבעד לחלון, ומבעד לדלת הראשית נכנסו ברוב כבוד סוטווב וסבורוב ואלכסנדר נוסקי. שטאלין קרא ל"מלחמת מולדת", ואת מקומם של הפרולטרים-מכל-הארצות תפסה סיסמה בתי אלמוות: "מוות לפולשים!"

אילו טרח סדאם חוסיין להתעניין במדע האתולוגיה — מדע ההתנהגות של בעלי-החיים — היה יודע כי יש לאמת היסטורית זו בסיס איתן בעולמם של בעלי-החיים, אמת שהיא עתיקה אף מן המין האנושי. התופעה ידועה אצל ציפורים, גזים, יונקים ושרצים למיניהם.

הדברים נבדקו בו מכבר באופן מדעי. שני גזים, בעלי כוח דומה, מנהלים מלחמה ביניהם. אחד מהם פולש לתחום יריבו. היריב נסוג, ואז קורה דבר מוזר: ככל שהדג המותקף מתרחק מתחומו שלו, אומץ-לבו פג וכוחו נמוג. הפלג המותקף אזור עוז, מתנפל על הפולש והורף אותו. תוך כדי רדיפה חוצה הנתקף את הגבול ופולש אל תחומו של התוקף, ואז קורה אותו הדבר במהפך: הפולש שנהדף מתמלא לפתע בעוז מחודש, והורף את יריבו מתחומו.

הדג האיראני היה חלש. הדג העיראקי פלש לתחומו. אך בהילחם האיראנים על אדמתם — תרתי משמע — קרה להם משהו. הטיסים הוצאו מתאי הנוגזים-למוות ישר אל תאיה-טייס, זינוק וניצחו את חיל-האוויר העיראקי.

הדג האיראני היה חלש. הדג העיראקי פלש לתחומו. אך בהילחם האיראנים על אדמתם — תרתי משמע — קרה להם משהו. הטיסים הוצאו מתאי הנוגזים-למוות ישר אל תאיה-טייס, זינוק וניצחו את חיל-האוויר העיראקי.

הדג האיראני היה חלש. הדג העיראקי פלש לתחומו. אך בהילחם האיראנים על אדמתם — תרתי משמע — קרה להם משהו. הטיסים הוצאו מתאי הנוגזים-למוות ישר אל תאיה-טייס, זינוק וניצחו את חיל-האוויר העיראקי.

הדג האיראני היה חלש. הדג העיראקי פלש לתחומו. אך בהילחם האיראנים על אדמתם — תרתי משמע — קרה להם משהו. הטיסים הוצאו מתאי הנוגזים-למוות ישר אל תאיה-טייס, זינוק וניצחו את חיל-האוויר העיראקי.

הדג האיראני היה חלש. הדג העיראקי פלש לתחומו. אך בהילחם האיראנים על אדמתם — תרתי משמע — קרה להם משהו. הטיסים הוצאו מתאי הנוגזים-למוות ישר אל תאיה-טייס, זינוק וניצחו את חיל-האוויר העיראקי.

הדג האיראני היה חלש. הדג העיראקי פלש לתחומו. אך בהילחם האיראנים על אדמתם — תרתי משמע — קרה להם משהו. הטיסים הוצאו מתאי הנוגזים-למוות ישר אל תאיה-טייס, זינוק וניצחו את חיל-האוויר העיראקי.

הדג האיראני היה חלש. הדג העיראקי פלש לתחומו. אך בהילחם האיראנים על אדמתם — תרתי משמע — קרה להם משהו. הטיסים הוצאו מתאי הנוגזים-למוות ישר אל תאיה-טייס, זינוק וניצחו את חיל-האוויר העיראקי.

הדג האיראני היה חלש. הדג העיראקי פלש לתחומו. אך בהילחם האיראנים על אדמתם — תרתי משמע — קרה להם משהו. הטיסים הוצאו מתאי הנוגזים-למוות ישר אל תאיה-טייס, זינוק וניצחו את חיל-האוויר העיראקי.

הדג האיראני היה חלש. הדג העיראקי פלש לתחומו. אך בהילחם האיראנים על אדמתם — תרתי משמע — קרה להם משהו. הטיסים הוצאו מתאי הנוגזים-למוות ישר אל תאיה-טייס, זינוק וניצחו את חיל-האוויר העיראקי.

הדג האיראני היה חלש. הדג העיראקי פלש לתחומו. אך בהילחם האיראנים על אדמתם — תרתי משמע — קרה להם משהו. הטיסים הוצאו מתאי הנוגזים-למוות ישר אל תאיה-טייס, זינוק וניצחו את חיל-האוויר העיראקי.

הדג האיראני היה חלש. הדג העיראקי פלש לתחומו. אך בהילחם האיראנים על אדמתם — תרתי משמע — קרה להם משהו. הטיסים הוצאו מתאי הנוגזים-למוות ישר אל תאיה-טייס, זינוק וניצחו את חיל-האוויר העיראקי.

הדג האיראני היה חלש. הדג העיראקי פלש לתחומו. אך בהילחם האיראנים על אדמתם — תרתי משמע — קרה להם משהו. הטיסים הוצאו מתאי הנוגזים-למוות ישר אל תאיה-טייס, זינוק וניצחו את חיל-האוויר העיראקי.

הדג האיראני היה חלש. הדג העיראקי פלש לתחומו. אך בהילחם האיראנים על אדמתם — תרתי משמע — קרה להם משהו. הטיסים הוצאו מתאי הנוגזים-למוות ישר אל תאיה-טייס, זינוק וניצחו את חיל-האוויר העיראקי.

הדג האיראני היה חלש. הדג העיראקי פלש לתחומו. אך בהילחם האיראנים על אדמתם — תרתי משמע — קרה להם משהו. הטיסים הוצאו מתאי הנוגזים-למוות ישר אל תאיה-טייס, זינוק וניצחו את חיל-האוויר העיראקי.

הדג האיראני היה חלש. הדג העיראקי פלש לתחומו. אך בהילחם האיראנים על אדמתם — תרתי משמע — קרה להם משהו. הטיסים הוצאו מתאי הנוגזים-למוות ישר אל תאיה-טייס, זינוק וניצחו את חיל-האוויר העיראקי.

הדג האיראני היה חלש. הדג העיראקי פלש לתחומו. אך בהילחם האיראנים על אדמתם — תרתי משמע — קרה להם משהו. הטיסים הוצאו מתאי הנוגזים-למוות ישר אל תאיה-טייס, זינוק וניצחו את חיל-האוויר העיראקי.

הדג האיראני היה חלש. הדג העיראקי פלש לתחומו. אך בהילחם האיראנים על אדמתם — תרתי משמע — קרה להם משהו. הטיסים הוצאו מתאי הנוגזים-למוות ישר אל תאיה-טייס, זינוק וניצחו את חיל-האוויר העיראקי.

שלומית ובחיר-ליבה (עם הפקעות)

אלא שלומית הפרפרית, ולפני כן היה שלומית הגולמית, ולפני כן שלומית התולעת. אבל אין דבר, מי אומר שבנות גרועות מבנים? להיפך! בנות הרבה יותר נחמדות. הכל אומרים זאת. ברגע זה עוסקת שלומית בשקידה בהטלת המון ביצים צהובות, בגודל של ראשי-סיכה. היא נראית לי עייפה, אך מרוצה.

Advertisement for 'אורי אבנרי' (Aurion) featuring the text 'אורי אבנרי' and 'איש יומן' (A Man's Diary) with a stylized graphic.

הגנרלים שחרדו זה עתה לחייהם התייצבו בלב שלם לפקודת האיית-אללה, הצטיינו בקרב. ילדים בני 15 קיוו למות בקרב ולעלות ישר לגן-עדן. המדינה האיראנית, שעמדה על סף ההתפרקות, התלכדה, התעצמה וניצחה. אם יפלוש האיראנים לעיראק, בשיכרון ניצחונם, הם עלולים להיווכח כי באורח-פלא משתנה מוליה-מלחמה. אחר-כך יישבו פרשנים צבאיים מלומדים וינתחו את המהלכים הצבאיים, ורק האתולוגים יחייכו לעצמם. הם יודעים כי לא הטאקטיקה ולא הנשק הכריעו. הכריע משהו שהוא עתיק מולדת המלחמות האנושיות. יתכן שמשוהו כזה קורה מסביב לאיי-פוקלנד. שהארגני טינים — בני כל המפלגות וההשקפות — רואים בהם חלק ממולדתם. אנשי-שמאל מתייצבים לפקודת החונטה הצבאית הרצחנית. משהו במעמקי גישמתם קם וקרא: מוות לפולשים. הם מסבים לבריטים אבידות המדהימות אותם. קשה להסביר זאת לקציני כל הצבאות, ולמדינאי